

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/61/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324010348
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2324010348.8

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Juraja Dziaka, v trestnej veci obžalovaných A. B. a C. D., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 07.02.2025, sp. zn. 14T/21/2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.07.2025 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v E. a obžalovaného C. D., nar. XX.XX.XXXX v F., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 14T/21/2024-705 zo dňa 07. februára 2025 boli obžalovaní A. B. a C. D. uznaní za vinných zo zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestný zákon“) spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 02.12.2023 v čase okolo 00.05 hod., v Galante na železničnej stanici v podchode budovy spoločne fyzicky napadli poškodeného G. H., ktorý v tom čase tadiaľ prechádzal, a to tak, že jeden z obžalovaných ho chytil pod krk a zhodil na zem, následne ho obžalovaní na zemi kopali do rôznych častí tela a ťahali za tričko, ktoré mu roztrhli snažiac sa zobrať poškodenému mobilný telefón, pričom počas útoku mu jeden z obžalovaných vybral z vrecka bundy mobilný telefón značky Huawei Nova 11, čiernej farby, a to aj napriek tomu, že sa ho poškodený snažil držať rukou, pričom poškodenému roztrhol vrečko na bunde, následne z miesta odišli, čím uvedeným konaním poškodenému G. H., nar. XX.XX.XXXX, odcudzením mobilného telefónu spôsobili škodu vo výške 200,- eur,

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému A. B. podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, § 37 písmeno m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému C. D. okresný súd uložil podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, § 37 písmeno m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému A. B. a obžalovanému C. D. okresný súd uložil podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XXX/XX, K. D., škodu vo výške 150,- eur.

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku poškodeného G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XXX/XX, K. D., okresný súd so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 705 -715 spisu.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku obžalovaný A. B. po porade s obhajcom ako aj obžalovaný C. D. po porade s obhajcom podali odvolanie voči všetkým výrokom ako aj voči konaniu ktoré mu predchádzalo (č.l. 704 spisu).

Prokurátor prítomný na hlavnom pojednávaní sa vzdal práva na podanie odvolania (č.l. 704 spisu).

Obžalovaný A. B. odôvodnil podané odvolanie vlastnoručným podaním doručeným okresnému súdu dňa 02.04.2025 (č.l. 791-792 spisu), v ktorom namietal jeho nezákonné zatknutie. Uviedol, že policajti vošli do jeho domu svojvoľne cez okno, kde spali obžalovaný A. B., obžalovaný C. D. a svedkyňa D. L., všetci policajti mali v rukách zbrane a kričali na nich, rovnako ich oknom aj vyviedli von, nakoľko kľúče od domu mala priateľka obžalovaného A. B., ktorá sa v tom čase nenachádzala doma. Následne od nich policajti zisťovali, kde sa nachádza telefón poškodeného a keďže tvrdili, že o žiadnom nevedia, začali prehľadávať ich aj priestory v dome. Obžalovaný A. B. uviedol, že po prehliadke ich policajti zobrali na policajnú stanicu v Galante a to tak, že obžalovaného A. B. a D. L. posadili do jedného auta a obžalovaného C. D. do druhého auta. Podľa obžalovaného A. B. im policajti povedali, že vedia o lúpeži, ktorú obžalovaný A. B. a obžalovaný C. D. spáchali a majú aj kamerové záznamy, preto zbytočne budú svoju vinu popierať.

Podľa obžalovaného A. B. bola svedkyňa D. L. od policajtov navedená ako má vo veci vypovedať, o čom mala povedať v cele predbežného zadržania obžalovanému C. D., pričom sa jej policajti mali vyhrážať práve tým, že pôjde do väzby spolu s obžalovanými. Podľa obžalovaného A. B. sudkyňa si tieto veci zapísala, avšak v rozsudku sa nimi nezaoberala. Okrem toho uviedol, že aj poškodený pán H. vypovedal, že svedkyňa D. L. dávala pozor, keď obžalovaní kopali poškodeného.

Obžalovaný žiadal súd o pribratie znalca, ktorý by sa vyjadril ku kopaniu poškodeného, keďže mu nevznikli žiadne zranenia. Podľa obžalovaného A. B. si poškodený vymýšľa, čo podľa jeho slov potvrdzuje aj kamerový záznam. Uviedol, že osoba, ktorá mala poškodeného prepadnúť, mu podľa slov poškodeného išla oproti. Ani tejto skutočnosti sudkyňa nevenovala žiadnu pozornosť.

Už v prípravnom konaní žiadal lokalizovať telefón ako jediný predmet, ktorý mali obžalovaní lúpežou získať, pričom na to nedostal žiadnu odpoveď. Až sudkyňa na hlavnom pojednávaní uviedla, že to nepovažuje za potrebné na uznanie viny obžalovaných.

Taktiež požiadal o predvolanie hliadky, ktorá obmedzila jeho osobnú slobodu, pričom uviedol, že vie, ako sa dostali do vnútra domu, a to cez okno, čo je možné dokázať výsluchom obžalovaného C. D. a svedkyne D. L..

Na základe uvedeného obžalovaný A. B. požiadal, aby bol oslobodený spod obžaloby.

Obžalovaný A. B. odôvodnil podané odvolanie aj prostredníctvom svojho obhajcu osobitným podaním zo dňa 05.03.2025 (č.l.759-768 spisu), v ktorom uviedol, že podal odvolanie z nasledovných dôvodov:

- pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutému výroku rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby;
- pre chyby v napadnutom výroku rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie;
- z dôvodu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého výroku, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy;
- z dôvodu, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona;
- z dôvodu, že je uložený trest neprimeraný,

pričom podstatou podaného odvolania je nezákonné rozhodnutie vydané okresným súdom Galanta, a to z toho dôvodu, že v priebehu konania boli opakovane porušované jeho práva.

Obžalovaný ďalej uviedol, že nemal riadnu príležitosť vyjadriť sa k tomu, či proti inému spoločným konaním použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a nemohol uviesť právne argumenty, prečo sa nemohol dopustiť trestného činu lúpeže, preto podľa tohto obžalovaného bolo porušené jeho právo na obhajobu, nakoľko sa obžalovaný nemohol účinne brániť. Je plne presvedčený o tom, že sa trestného činu lúpeže nedopustil, čo potvrdil aj samotný poškodený na hlavnom pojednávaní, ktorý neidentifikoval obžalovaného ako osobu, ktorá na ňom mala spáchať trestný čin lúpeže.

Na základe skutočností uvedených v odôvodnení rozsudku je zrejmé, že bol po celý čas stíhaný pre trestný čin lúpeže z nezákonných dôvodov. Podľa neho boli porušené aj ďalšie zásady trestného konania, a to zásada uvedená v § 2 ods. 1 Trestného poriadku aj zásada uvedená v § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

Orgány činné v trestnom konaní a súd porušili zásadu objasňovať okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného, pričom mu boli zamietnuté všetky návrhy na doplnenie dokazovania v priebehu prípravného konania aj v konaní pred súdom. Už v prípravnom konaní žiadal o výsluch svedka M. D. ako osoby prítomnej na mieste činu, avšak orgány činné v trestnom konaní nepovolili výsluch tohto svedka a aj keď súd tento výsluch pripustil, vzhľadom na odstup času sa svedok už k veci bližšie vyjadriť

nevedel. Aj napriek tomuto súd nepripustil oboznámiť úradný záznam z č.1. 160 spisu, ktorý obsahoval výpoveď svedka bezprostredne po skutku.

Takisto súd porušil jeho práva na obhajobu, keď odmietol vykonať dôkazy ním navrhnuté, a to konkrétne spomenuté oboznámenie úradného záznamu z č.l. 160 spisu, oboznámenie zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby D. L., záznam o obmedzení jej osobnej slobody č.l. 93 spisu, príkaz na prepustenie zo zadržania D. L. z č.l. 95 spisu, pribratie znalca z odboru zdravotníctva, výsluchy príslušníkov polície (L., G., E. a N.) a tiež zabezpečenie kamerových záznamov z 02.12.2023 z obce Gáň a mesta Galanta, trasa od polície OR PZ Galanta smerom do obce Gáň a konfrontácie obžalovaného B. a svedkyne D. L. a obžalovaného B. a poškodeného G. H.. Vykonaním týchto dôkazov by vyšlo najavo, že svedkyňa D. L. v postavení podozrivej osoby a v dôsledku nátlaku (ako to potvrdil aj obžalovaný D.) vypovedala v neprospech obžalovaného A. B., pričom odmenou za takéto svedectvo bolo jej prepustenie zo zadržania a strata statusu podozrivej osoby. Ďalej vykonaním navrhovaných výsluchov príslušníkov polície by sa ozrejmiло, za akých okolností došlo k zadržaniu obžalovaných a k prehliadke priestoru, kde sa obžalovaní v čase zadržania nachádzali a akým spôsobom a výsledkom prišlo k prehliadke tohto priestoru, kde predmet údajnej lúpeže - mobilný telefón poškodeného nebol nájdený.

Absolútne popiera spáchanie trestného činu lúpeže. Na základe priebehu trestného konania je zrejmé, že súd nemôže s určitosťou tvrdiť to, že obžalovaný spoločným konaním proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Navyše uviedol, že takéto jeho konanie nepreukazuje žiadny z vykonaných dôkazov a sám poškodený na hlavnom pojednávaní neidentifikoval obžalovaného A. B. ako osobu, ktorá sa na ňom mala dopustiť spáchania trestného činu lúpeže.

Obžalovaný upriamil pozornosť na to, že v priebehu trestného konania a dokazovania na hlavnom pojednávaní vyšlo najavo, že poškodený G. H. bol v čase skutku pod vplyvom alkoholu, o skutku vypovedal zmätočne a nejasne a hlavne neidentifikoval ho ako osobu, ktorá ho mala napadnúť a vziať mobilný telefón. Poškodený nebol schopný popísať ani základný sled udalostí, nevedel uviesť ani to, ako prišiel o batoh, v ktorom mal mať osobné veci, pričom je logické sa domnievať, že v tomto batohu bol aj jeho mobilný telefón, ktorý poškodený stratil dávno predtým, ako sa vôbec on na mieste činu objavil. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj to, že poškodený bol ním požiadaný, aby mu zavolať taxík, s čím poškodený súhlasil, avšak potom to nespravil, a to z dôvodu, že mobilný telefón vôbec nemal, čo potvrdil aj obžalovaný C. D. aj svedkyňa D. L.. Poškodeným opísaný dej sa nezhoduje ani s obrazovým záznamom zo dňa 02.12.2023. Opis deja zo strany poškodeného nezhoduje ani so zápisnicou o prehliadke tela poškodeného, kedy je zrejmé, že v prípade napadnutia poškodeného dvoma osobami by boli následky takéhoto útoku určite závažnejšie.

Vo svojej výpovedi poškodený G. H. takisto uvádza, že jeho telefón bol v čiernom puzdre, pričom jeho vlastný telefón bol v hnedom koženom puzdre, o čom vypovedal aj svedok D. B., pričom sa súd s touto skutočnosťou vysporiadal nedostatočne, a to tak, že uvedená nepresnosť nie je podstatná a mohla byť spôsobená neskorou nočnou hodinou. Svedok D. B. nebol v čase skutku na mieste činu, a teda nie je priamym svedkom udalostí, ktoré sa mali stať a jeho výpoveď len náhodne spojila tri osoby, ktoré viezol do Gáňu s tromi osobami, ktoré mali napadnúť poškodeného.

Súd sa takisto nevysporiadal so skutočnosťou, že v rámci vykonaného dokazovania nebola preukázaná žiadna dohoda, žiadna príprava ani žiadne vzájomné pokyny medzi obžalovanými za účelom získania mobilu. Tiež neboli preukázané žiadne výzvy poškodenému, žiadne vyhrážanie za účelom získania mobilu. Nebola preukázaná žiadna potreba a motív obžalovaných za účelom získania mobilu a preto nebol preukázaný úmysel útočníkov na poškodeného získať jeho mobil. Pri sebe mal finančnú hotovosť vo výške 55,- eur a teda nemal žiadny motív spáchať trestný čin lúpeže pár dní po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Žiadny telefón ako predmet lúpeže sa u neho nenašiel, pričom sám navrhol tento telefón lokalizovať, čo by sám nenavrhol, keby sa telefón v jeho dispozícii nachádzal. Podľa názoru obžalovaného súd vyhodnotil dôkazy striktné v jeho neprospech, dospel k nezákonnému a nespravodlivému rozhodnutiu na základe jedného priameho dôkazu, ktorým je výpoveď poškodeného a na základe nepriamych dôkazov, pričom tieto dôkazy spolu nevytvárajú takú reťaz dôkazov, ktoré by viedli k záveru, že skutok v obžalobe bez akejkoľvek rozumnej pochybnosti spáchal on.

Obžalovaný A. B. poukázal na skutočnosť, že vo svojej výpovedi poškodený uviedol, že jedna osoba poškodeného fyzicky napadla, skopla ho na zem a chcela mu zobrať telefón, že dve osoby sa mali dopustiť násilia na poškodenom, v čase útoku bol poškodený pod vplyvom alkoholu (4 pivá), poškodený si nepamätá čo mali útočníci obuté alebo oblečené a že útočníci boli vyšší a pevnejší.

Poškodený vo svojej výpovedi neuviedol, že bol on útočníkom a ani v rámci žiadneho iného úkonu ho nestotožnil ako útočníka. Z tohto je zrejmé, že výpoveď poškodeného ako jediného usvedčujúceho dôkazu o jeho vine je nedostatočná. Poukázal na výpoveď svedka B., ktorý uviedol, že v taxíku sedeli

obžalovaní avšak nevy povedal nič o okolnostiach útoku na poškodeného a na obrazovo - zvukový záznam, z ktorého nevyplynul žiadny útok na poškodeného.

Súd prvostupňový vyhodnotil výpovede osôb na mieste činu len v jeho neprospech, výpoveď svedkyne D. L. vyhodnotil raz ako dôveryhodnú (pri uznaní viny obžalovaného A. B.), ale raz ako nedôveryhodnú (keď je to v prospech viny u obžalovaného C. D.) a výpoveď poškodeného len v jeho neprospech, napriek tomu, že ho poškodený neoznačil za útočníka. Podľa jeho názoru neboli splnené predpoklady na vydanie zákonného rozhodnutia zo strany súdu a spod obžaloby mal byť oslobodený, nakoľko ak existujú dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku, súdy sú povinné rozhodnúť v súlade s princípom in dubio pro reo a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov nepovažuje za spravodlivý a primeraný, a to ani v prípade, ak by súd dostatočne preukázal, že sa bezpochyby dopustil trestného činu lúpeže, čo sa súdu preukázať nepodarilo. Udelený trest nevytvorí podmienky na určitú nápravu obžalovaného, nakoľko uložený trest iba demotivuje a neinšpiruje k tomu, aby viedol riadny a slušný život.

V závere odôvodnenia podaného odvolania obžalovaný požiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v časti, kde bol uznaný za vinného, v časti, kde bolo rozhodnuté o treste obžalovaného a v časti, kde rozhodol o jeho povinnosti spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému škodu vo výške 150,- Eur, a aby obžalovaného spod obžaloby sám oslobodil, alternatívne, aby vec vrátil Okresnému súdu Galanta na ďalšie konanie.

Obžalovaný C. D. odôvodnil podané odvolanie vlastnoručným podaním doručeným okresnému súdu dňa 06.03.2025 (č.l.721-723 spisu), v ktorom uviedol, že podáva odvolanie z dôvodu, že vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo porušenie zákona, a to:

- nebol náležite zistený skutkový stav v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

Podľa obžalovaného C. D. obžalovaný A. B. vypovedal tak, aby si ponížil trest a prvostupňový súd nebral do úvahy výpoveď svedkyne D. L., ktorá vypovedala v jeho prospech. Dej sa neodohral tak ako je uvedené v napadnutom rozsudku. Tvrdil, že v čase, keď obžalovaný A. B. fyzicky napadol poškodeného sa nachádzal za rokom budovy, následne spolu so svedkyňou D. L. odtrhli obžalovaného B. od poškodeného, pričom ten poškodenému nepozorovane zobral telefón, o čom on a svedkyňa D. L. nemali vedomosť. Tvrdil, že nemal vedomosť ani o úmysle obžalovaného A. B. speňažiť telefón svedkovi B., nakoľko si v taxíku sadol na zadné sedadlá a zaspal. Tvrdenie svedka B., že si sadol na predné sedadlá a ponúkal svedkovi B. ukradnutý telefón na predaj, nepovažuje za pravdivé. Podľa jeho názoru súd nepravdivo ustálil záver, a to na klamlivej výpovedi svedka B., teda nesprávne (nedostatočne) vyhodnotil dôkaz – kamerový záznam 108 Shell.

Obžalovaný C. D. požiadal odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok a uložil prvostupňovému súdu povinnosť vykonať presnú rekonštrukciu skutkového deja, teda kde sa v čase útoku obžalovaný C. D. a svedkyňa D. L. nachádzali, vypočuť svedkyňu D. L. o tom, kde sa obžalovaný C. D. v čase útoku na poškodeného nachádzal a opätovne prehrať kamerové záznamy v čase od 00:25:27 hod. do 00:27:50 hod. za účelom presnej identifikácie osôb, ktoré pristúpili k taxíku taktiež za účelom zistenia, na ktoré miesto tieto osoby nastúpili do taxíka. Vylučuje, že by vedel a participoval na tom, že sa obžalovaný A. B. násilím zmocnil telefónu poškodeného, ktorý chcel následne speňažiť.

Je preukázateľné, že nemal žiadne príčinné pôsobenie ani úmysel zmocniť sa telefónu poškodeného, práve naopak, sám bránil obžalovanému B. v ďalšom útoku voči poškodenému. Neprekonával žiadny odpor poškodeného za účelom zmocniť sa telefónu ani nevyvíjal žiaden psychický nátlak na poškodeného s cieľom mať z tohto konania majetkový prospech. Prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav, keďže v skutkovom deji existujú prázdne časové úseky, ktoré súdom neboli náležite objasnené, čím sa stáva tento rozsudok nezákonným. Je súdom nesprávne ustálené, že obžalovaní spoločne fyzicky napadli poškodeného, aby sa zmocnili jeho mobilu. Súdom nezistil rozhodný čas, kedy došlo k útoku na poškodeného.

Ďalej uviedol, že :

- dôkazy boli vykonané a vyhodnotené porušením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, čo viedlo k nezákonnému rozhodnutiu;

- rozsudok prvostupňového súdu bol nespravodlivý, nakoľko mu predchádzalo porušenie § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

V závere tvrdil, že na základe výpovede obžalovaného A. B. a svedkyne D. L. a kamerových záznamov obžalovaný A. B. konal sám v úmysle fyzicky napadnúť poškodeného s cieľom zmocniť sa telefónu poškodeného, o čom on nemal vedomosť.

Na základe uvedeného požiadal odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné rozhodovanie za účelom objasniť pravdu, správne vyhodnotiť dôkazy a spravodlivo rozhodnúť.

Obžalovaný C. D. odôvodnil podané odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 11.03.2025, doručeným okresnému súdu dňa 13.03.2025 (č.l. 750 spisu). V ňom uviedol, že súd uznal jeho vinu na základe jediného priameho dôkazu, ktorým bola výpoveď poškodeného a na základe nepriamych dôkazov, ktoré spolu nevytvárajú takú reťaz dôkazov, ktoré by viedli k záveru, že skutok uvedený v obžalobe spáchal on. Poukázal na to, že poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že jedna osoba poškodeného fyzicky napadla, skopla ho na zem a chcela mu zobrať telefón, pričom dve osoby sa mali dopustiť násilia na poškodenom, že poškodený bol v čase útoku pod vplyvom alkoholu (4 pivá), že si poškodený nepamätal, čo mali útočníci na sebe a že boli vyšší a pevnejší. Ďalej uviedol, že poškodený ho neoznačil ako útočníka ani v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom. Ešte poukázal na to, že z výpovede svedka B. nevyplýva nič o okolnostiach útoku na poškodeného a že z obrazovo-zvukového záznamu nie je zrejmy žiadny útok na poškodeného a tiež zo zápisnice o prehliadke tela nie sú známe žiadne informácie o útočníkoch.

Podľa obžalovaného C. D. reťaz dôkazov nesvedčí o tom, že bez rozumnej pochybnosti bol útočníkom on, resp. na základe uvedených dôkazov nie je možné dôjsť k jeho jednoznačnej vine. Okrem poškodeného vypovedali o útoku ďalšie tri osoby, pričom z výpovede obžalovaného A. B. nevyplýva, že on útočil na poškodeného. On neútočil na poškodeného a vyplýva to aj z výpovede svedkyne D. L.. Vzhľadom na uvedené je výpoveď poškodeného jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, avšak poškodený ho neoznačil za útočníka a ani z výpovedí ďalších troch osôb to nevyplýva.

Poukázal aj na to, že súd vyhodnocuje výpoveď svedkyne D. L. raz ako dôveryhodnú (keď je to v prospech viny obžalovaného A. B.) a raz ako nedôveryhodnú (keď je to v prospech viny obžalovaného C. D.). Ďalej poukázal aj na to, že okresný súd vyhodnotil všetky dôkazy len v jeho neprospech, pričom ani jeden nepriamy dôkaz nesvedčí o tom, že útočníkom bol on a zároveň nevyklučuje to, že útočníkom mohla byť aj iná osoba. Ďalej uviedol, že prvostupňový súd vyhodnocuje dve výpovede, výpoveď svedka B. a výpoveď poškodeného a nepriame dôkazy spolu ako dostatočnú reťaz dôkazov o tom, že útočníkom musel byť on. Prvostupňový súd mal pri hodnotení dôkazov buď uplatniť zásadu in dubio pro reo alebo mal v napadnutom rozhodnutí dostatočne presvedčivo odôvodniť, prečo túto zásadu neuplatnil. Prvostupňový súd však takýmto spôsobom nepostupoval, čo predstavuje závažné pochybenie súdu ako pri vyhodnocovaní dôkazov (porušenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku), tak aj pri odôvodňovaní svojich zistení a záverov (porušenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku, porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

V závere obžalovaný C. D. navrhol súdu, aby ho oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný A. B. sa vyjadril k odôvodneniu odvolania obžalovaného C. D. podaním zo dňa 02.04.2025 (č.l. 795 spisu), v ktorom uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou v odvolaniach obžalovaného C. D. v tom zmysle, že prvostupňový súd vyhodnocoval dôkazy v neprospech obžalovaných, ktorých odsúdil na základe jedného priameho dôkazu – výpovede poškodeného a reťaze nepriamych dôkazov, ktoré však nevytvárajú záver, že skutok spáchali obžalovaní.

Taktiež sa stotožnil s argumentáciou obžalovaného C. D., že poškodený nevedel jasne identifikovať obžalovaných ako útočníkov a tiež s tým, že prvostupňový súd bez skúmania vierohodnosti výpovedí osôb vyhodnotil ich výpovede v neprospech obžalovaných. Obžalovaný A. B. uviedol, že sa stotožňuje aj s názorom obžalovaného C. D. taktiež v tom, že prvostupňový súd vyhodnotil nepriame dôkazy v neprospech obžalovaných, a to aj napriek skutočnosti, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu a aj napriek tomu, že poškodený ani svedok B. neoznačili obžalovaných ako útočníkov. Podľa názoru obžalovaného mal súd v tomto prípade postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo, pričom takto nepostupoval, v následku čoho došlo k porušeniu práv obžalovaných na spravodlivý proces. Na záver požiadal súd, aby odvolaniu vyhovel.

K odvolaniu obžalovaného A. B. sa obžalovaný C. D. vyjadril podaním zo dňa 31.03.2025 (č.l. 787 spisu). V ňom uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou obžalovaného A. B. uvedenou v odôvodnení odvolania, konkrétne že prvostupňový súd vyhodnocoval dôkazy v neprospech obžalovaných, ktorých odsúdil na základe jediného priameho dôkazu, teda výpovede poškodeného a série nepriamych dôkazov, ktoré však nevytvárajú záver, že skutok uvedený v obžalobe spáchali obžalovaní. Taktiež sa stotožnil aj s tým, že podľa obžalovaného A. B. poškodený vo svojej výpovedi nevedel jasne identifikovať obžalovaných ako páchatelov a zhodne s obžalovaným A. B. uviedol, že vplyv alkoholu na poškodeného mal za následok oslabené rozoznávacie schopnosti. Rovnako sa obžalovaný C. D. stotožnil aj s argumentáciou obžalovaného A. B. v tom, že prvostupňový súd vyhodnotil všetky nepriame dôkazy len v neprospech obžalovaných napriek tomu, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu a ani poškodený ani svedok B. neoznačili obžalovaných ako útočníkov. V závere obžalovaný C. D. uviedol, že prvostupňový súd bol povinný postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo, a keďže takémuto postupu zo strany súdu nedošlo, bolo porušené právo obžalovaných na spravodlivý proces.

Dňa 28.05.2025 bol Krajskému súdu v Trnave doručené ďalšie podanie obžalovaného A. B., v ktorom uviedol nové skutočnosti, konkrétne tú, že dňa 01.12.2023 na železničnej stanici D. L. odcudzila poškodenému G. H. čierny ruksak, v ktorom mal osobné veci a mobilný telefón, pričom telefón dala aj odblokovať v obchode s mobilmi v Tesco v Galante. Obžalovaný A. B. sa o tom dozvedel dňa 20.05.2025 a touto cestou žiadal, aby bola táto skutočnosť preverená a tiež aby bol mobilný telefón lokalizovaný, čo môže preukázať jeho nevinu. Taktiež požiadal aj o opätovný výsluch poškodeného, nakoľko poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že posledný vlak do Trnavy išiel o 23:00 hod. a ten aj poškodený zmeškal, avšak z dopravného poriadku je podľa obžalovaného A. B. jasné, že posledný vlak odišiel z Galanty do Trnavy pred 22:00 hod. Zároveň obžalovaný A. B. žiadal vypočuť aj svedka D., výpravcu, ktorý by potvrdil, že poškodeného vyhodil z čakárne železničnej stanice, čo dňa 2.12.2023 potvrdil aj policajtovi z OO Galanta, ktorého obžalovaný A. B. tiež navrhuje vypočuť. Zároveň obžalovaný A. B. požiadal krajský súd, aby nebral do úvahy výpoveď obžalovaného C. D., nakoľko podľa obžalovaného A. B. vypovedá len to, čo mu opísala svedkyňa D. L..

Podaním zo dňa 28.04.2025 (č.l. 808 spisu) obžalovaný A. B. dal podnet na postup podľa § 23 Trestného poriadku, ktorý odôvodnil tým, že má informácie o tom, že sudkyňa H. F. sa nemenovanej osobe vyjadrila, že ona zariadi na odvolacom súde v Trnave, aby rozsudok potvrdili a uznali ho za vinného, preto má vážne obavy, že vec nebude nestranné rozhodnutá. Žiadal, aby vec bola pridelená inému krajskému súdu.

Konanie na odvolacom súde

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni; o odvolaní proti rozsudku súdu podľa § 16 ods. 2 rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 Trestného poriadku

(1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

(2) Ako oneskorené nemôže byť zamietnuté odvolanie, ktoré oprávnená osoba podala oneskorene len preto, že sa riadila nesprávnym poučením súdu.

(3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 Trestného poriadku:

(1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

(2) Ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

(3) Ak bola odvolaním napadnutá časť rozsudku týkajúca sa len niektorej z viacerých osôb, o ktorých bolo rozhodnuté tým istým rozsudkom, preskúma odvolací súd podľa odseku 1 len tú časť rozsudku a predchádzajúceho konania, ktorá sa týka tejto osoby.

Krajský súd ako odvolací súd skôr než začal plniť svoju prieskumnú povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku bol povinný skúmať, či odvolanie obžalovaného bolo podané včas (§ 309 Trestného poriadku), či ho podala oprávnená osoba (§ 307, § 308 Trestného poriadku) a či nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo späťvzatiu podaného odvolania (§ 312, § 313 Trestného poriadku), alebo či neboli podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné (§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, § 334 ods. 4 Trestného poriadku).

Krajský súd podané odvolanie preskúmal a dospel k záveru, že odvolanie podali obžalovaní ako oprávnené osoby v zákonnej lehote a proti výroku o vine a trestu, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný, nie je však dôvodné.

Keďže odvolaním obžalovaných bolo napadnuté aj konanie, ktoré napadnutému výroku o treste predchádzalo, krajský súd zistil nasledovné:

· prokurátorka Okresnej prokuratúry v Galante podala dňa 21.03.2024 pod č. 3 Pv 439/23/2202-54 podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu na A. B. a C. D. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona;

· uznesením okresného súdu sp. zn. 11Tp/87/2023 zo dňa 04.12.2023 boli vtedy obvinení A. B. a C. D. vzatí do väzby, pričom väzba sa im započítala od 02.12.2023 o 3:45hod., kedy došlo k obmedzeniu ich osobnej slobody a zároveň ich väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka;

· dňa 09.04.2024 podal obžalovaný A. B. prostredníctvom svojho obhajcu námietky voči vadám prípravného konania vedeného vyšetrovateľom pod ČVS: ORP-584/2-VYS-GA-2023;

· okresný súd uznesením zo dňa 10.04.2024 podľa § 241 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku prijal obžalobu Okresnej prokuratúry Galanta č. 3 Pv/439/2024/2202-54 (č.l. 302 spisu), proti ktorému obžalovaný A. B. podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3Tos/82/2024 zo dňa 17.05.2024 tak, že sťažnosť zamietol;

· obžalovaný C. D. bol opätovne vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 14T/21/2024 zo dňa 31.05.2024, pričom podanú sťažnosť obžalovaného krajský súd zamietol uznesením sp. zn. 3Tos/112/2024 zo dňa 18.06.2024;

· okresný súd určil termín hlavného pojednávania na 03.07.2024, na ktorom vypočul obžalovaných, ktorí po zákonom poučení podľa § 257 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku urobili vyhlásenie, že sú nevinní a následne okresný súd pristúpil k výsluchu obžalovaných;

· na hlavnom pojednávaní dňa 14.08.2024 samosudkyňa okresného súdu vypočula postupne svedka poškodeného G. H., svedkyňu D. L. a svedka D. B.; na hlavnom pojednávaní dňa 27.09.2025 samosudkyňa uznesením oboznámila obrazový záznam zo dňa 02.12.2023, následne odročila hlavné pojednávanie na deň 06.11.2025, na ktorom bol vypočutý svedok M. D. a boli prečítané listinné dôkazy, konkrétne zápisnica o prehliadke tela z č.l. 143-146, zápisnica o vydaní veci z č.l. 148, fotodokumentácia z č.l. 150-159, zápisy o dychovej skúške z č.l. 165-167, zápisnica o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou z č.l. 168-172, TR OS Bratislava I. sp.zn. 8T/51/2023 z č.l. 173, TR OS Bratislava II. sp.zn. 0T/194/2021 z č.l. 177, TR OS Bratislava III. sp.zn. 0T/79/2021 z č.l. 180, rozsudok OS Bratislava III. sp.zn. 6T/63/2022 z č.l. 183, TR OS Bratislava III. sp.zn. 6T/54/2021 z č.l. 187, správy o povesti z obce O. z č.l. 191-192, hodnotenie z ÚVV Leopoldov z č.l. 193-196, údaje o osobe zo systému REGOB z č.l. 197-199, výpis z ústrednej evidencie priestupkov MV SR z č.l. 200-205 a v rámci dokazovania sa čítalo aj odborné vyjadrenie Mobil online s. r. o. (č.l. 147);

· dňa 05.02.2025 hlavné pojednávanie pokračovalo oboznámením listinnými dôkazmi, a to hodnotením z ÚVV Nitra obžalovaného B. z č.l. 637, hodnotením z ÚVV Nitra obžalovaného D. z č.l. 651, aktuálnym odpisom registra trestov obžalovaného D. zo dňa 03.02.2025, aktuálnym výpisom z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaného D. zo dňa 03.02.2025, aktuálnym odpisom registra trestov obžalovaného B. zo dňa 03.02.2025, aktuálnym výpisom z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaného B. zo dňa 03.02.2025, podstatným obsahom spisu OS Bratislava I. sp. zn. 1T/146/2008 a čítaním zápisnice č.l. 31-33 spisu. Samosudkyňa uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietla vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným A. B. a jeho obhajcom, a to oboznámenie úradného záznamu z č.l. 160, oboznámenie zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby D. L., záznam o obmedzení jej osobnej slobody č.l. 93 a príkaz na prepustenie zo zadržania D. L. z č.l. 95, príbratie znalca z odboru zdravotníctva, výsluchy príslušníkov polície, a to L., G., E. a N. a tiež zabezpečenie kamerových záznamov z 02.12.2023 z obce Gáň a mesta Galanta, trasa od polície ORPZ Galanta smerom do obce Gáň a konfrontácie obžalovaného B. a svedkyne D. L. a obžalovaného B. a svedka/poškodeného G. H., následne uznesením vyhlásila dokazovanie za skončené a udelila slovo na záverečné reči, v prvom rade prokurátorke a obhajcom obžalovaných a ako poslední predniesli záverečnú reč obžalovaní.

Odvolačný súd dňa 15.07.2025 v predmetnej trestnej veci vykonal verejné zasadnutie prostredníctvom videokonferenčného zariadenia za prítomnosti obžalovaných, ich obhajcov, prokurátora krajskej prokuratúry a poškodeného.

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a spravodlivý a trest za primeraný, preto navrhuje odvolanie obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného A. B. požiadal súd o posúdenie aplikovania zásady voľného hodnotenia dôkazov aj v prospech obžalovaného a tak isto zásady in dubio pro reo.

Obhajca obžalovaného C. D. navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vrátil na nové konanie, alternatívne aby obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný A. B. uviedol, že okolo 20.05. sa dozvedel, že mobilný telefón odcudzila L. a mal by sa nachádzať v mobile shope v Tesco. Požiadal súd, aby sa vec spravodlivo vyriešila.

Obžalovaný C. D. taktiež požiadal súd, aby sa vec spravodlivo vyriešila, aby bol oslobodený.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Po komplexnom preskúmaní spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom. Na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom na náležité zistenie skutkového stavu veci a nevyhnutné pre zákonné, objektívne rozhodnutie. Okresný súd dodržal všetky zákonné ustanovenia a následne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a dospel takto k správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku stručne a jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal vzhľadom na výsledky dokazovania za vylúčené, alebo pochybné, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd riadil, keď rozhodol o uznaní viny obžalovaného A. B. a obžalovaného C. D. zo skutku, pre ktorý boli postavení pred súd.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu ako bol tento zistený okresným súdom na hlavnom pojednávaní. Krajský súd preto nemá podstatné výhrady a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď. uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23.01.2018). Aj napriek tomu, že obžalovaní na hlavnom pojednávaní dňa 03.07.2024 učinili vyhlásenie, že sú nevinní, okresný súd skutkový stav ustálil najmä na základe výpovede poškodeného, ktorý počas celého priebehu trestného stíhania opakovane a konzistentne vypovedal o okolnostiach spáchania skutku (prítomní boli dvaja muži a jedna žena, pričom títo dvaja muži ho opakovane kopali, jeden z nich mu vytiahol mobil z vrecka bundy a pritom bundu v oblasti vrecka poškodil), pričom dôveryhodnosť jeho tvrdení bola podporená aj kamerovými záznamami a výpoveďou svedka D. B., ktorý uviedol, že viezol do obce Gáň dvoch mužov a jednu ženu, pričom muž sediaci vpredu mal so sebou batoh a ponúkal svedkovi mobilný telefón na predaj, ako aj zápisnicou o prehliadke tela, ktorá potvrdzuje výpoveď poškodeného o roztrhaní jeho odevu. Krajský súd má za to (rovnako aj v prípade obžalovaného A. B.), že priamy dôkaz v podobe výpovede poškodeného v spojení s radom nepriamych dôkazov vytvárajú ničím nerušenú reťaz dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaných.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaných, krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaných zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaní sa dopustili skutku tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplynul nepochybný záver o tom,

že obžalovaní sa spoločne použitím násilia zmocnili mobilného telefónu poškodeného a naplnili všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže spolupáchatelstvom.

Odvolaie námietky obžalovaného A. B. týkajúce sa tvrdenia o jeho nevine, tvrdenia obžalovaného, že z konania obžalovaných neboli medzi obžalovanými zrejme žiadne pokyny a dohody ako vykonajú trestný čin, že súd vyhodnotil dôkazy v neprospech obžalovaného A. B. a že ho poškodený priamo neopoznal, krajský súd, zhodne ako okresný súd, vyhodnotil ako nedôvodné. Krajský súd rovnako ako okresný súd má na základe vykonaných dôkazov za jednoznačne preukázané, že skutok spáchali obžalovaní, čo vyplýva najmä z výpovede poškodeného, ktorý síce neopoznal obžalovaných ako páchatel'ov, ale konzistentne vypovedal o okolnostiach spáchaného skutku, uviedol presné miesto spáchania skutku, počet a pohlavie útočníkov, pričom jeho výpoveď súd vyhodnotil ako vierohodnú, nakoľko je podporená aj kamerovými záznamami, na ktorých je jasne viditeľné, ako obžalovaní kráčajú spoločne za poškodeným do podchodu a následne po pár minútach odchádzajú na čerpaciu stanicu Shell, teda je v zhode s výpoveďou poškodeného a je podporená aj zápisnicou o prehliadke tela, ktorá potvrdzuje výpoveď poškodeného o roztrhaní jeho odevu (napr. na vrecku bundy, kedy sa snažili obžalovaní vytrhnúť z vrecka bundy mobil poškodeného). Zároveň výpoveď poškodeného dopĺňa aj výpoveď svedka D. B., pokiaľ ide o osoby (ich pohlavie a počet), ktoré (pár minút po útoku) viezol z čerpacej stanice Shell do obce Gáň, pričom dôveryhodnosť jeho výpovede znova dokazujú aj kamerové záznamy z čerpacej stanice. Obžalovaného A. B. z fyzického útoku na poškodeného v úmysle zmocniť sa jeho mobilného telefónu usvedčila aj svedkyňa D. L., ktorá na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaný A. B. poškodeného fyzicky napadol, kopal ho a udieral ho päšťami (č.l. 518 spisu). Po preštudovaní spisového materiálu krajský súd uvádza, že jednotlivé dôkazy sa vzájomne dopĺňajú, výpovede poškodeného a svedka D. B. sa v podstatných okolnostiach zhodujú a skutočnosťimi uvádzané sú potvrdené aj kamerovými záznamami. Na základe uvedeného má krajský súd za preukázané, že k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu došlo a to tak, ako to vo svojej výpovedi tvrdil poškodený, pričom výpoveď poškodeného je doplnená sériou nepriamych dôkazov, ktoré v spojení s výpoveďou poškodeného vytvárajú logickú a ničím nerušenú reťaz dôkazov svedčiacich o vine obžalovaných.

Odvolaie námietky obžalovaného C. D., ktoré zväčša obsahovali argumenty obžalovaného svedčiace o jeho nevine, uvedené v podanom odôvodnení odvolania krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Tvrdenie o nevine obžalovaného boli podľa názoru krajského súdu vyvrátené najmä výpoveďou poškodeného, ktorý opakovane a konzistentne vypovedal o okolnostiach spáchania skutku (videl dvoch mužov a jednu ženu, pričom títo dvaja muži ho opakovane kopali a jeden z nich mu vytiahol mobil z vrecka bundy a pritom to tú bundu v oblasti vrecka poškodil), pričom dôveryhodnosť jeho tvrdení bola podporená aj kamerovými záznamami a výpoveďou svedka D. B., ktorý uviedol, že viezol do obce Gáň dvoch mužov a jednu ženu, muž sediaci vpredu mal so sebou batoh a ponúkal svedkovi mobilný telefón na predaj. Krajský súd má za to (rovnako aj v prípade obžalovaného A. B.), že priamy dôkaz v podobe výpovede poškodeného v spojení s radom nepriamych dôkazov vytvárajú ničím nerušenú reťaz dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaného C. D.. Okresný súd výstižným spôsobom vyvrátil dôveryhodnosť výpovede obžalovaného C. D. a aj výpoveď svedkyne D. L., pokiaľ ide o otázku viny týkajúcu sa obžalovaného C. D.. Svedkyňa D. L. totiž vo svojej výpovedi síce potvrdila fyzický útok obžalovaného A. B. na poškodeného, na druhej strane však tvrdila, že obžalovaný C. D. sa ničoho nedopustil, po celý čas sa nachádzal pri nej, stál vedľa nej, avšak obžalovaný C. D. tvrdil, že v čase útoku na poškodeného močil mimo miesta činu. Výpoveď svedkyne D. L. a obžalovaného C. D. bola v rozpore aj s výpoveďou poškodeného, ktorý od začiatku tvrdil, že bol napadnutý a kopaný dvoma mužmi a v rozpore s výpoveďou obžalovaného A. B., ktorý tvrdil, že obžalovaný C. D. išiel za poškodeným ako prvý a strhla sa tam bitka. Z uvedených dôvodov okresný súd správne vyhodnotil výpoveď obžalovaného C. D. ako nedôveryhodnú a taktiež výpoveď svedkyne D. L. ako nedôveryhodnú a navyše účelovú vo vzťahu k obžalovanému C. D. s cieľom vyvinieť obžalovaného C. D..

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/68/2023 zo dňa 18.04.2023).

Synonymom slova „arbitrány“ je slovo „svojvoľný“. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, arbitráne rozhodnutie všeobecného súdu znamená najmä extrémny nesúlads právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami, interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s

obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax, nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus) a hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Podľa názoru krajské-ho súdu napadnutý rozsudok obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že obžalovaní sa s názorom okresného súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval.

K výroku o treste

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestných činov, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadnuť na okolnosti konkrétneho prípadu, zvláštnosti a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodnutí o treste (rozsudok NS SR z 13.05.2014 sp. zn. 4To/7/2013).

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Obžalovanému A. B. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Krajský súd konštatuje, že okresný súd v prípade obžalovaného správne nevezhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť a ustálil existenciu jednej priťažujúcej okolnosti, konkrétne podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (obžalovaný má 18 záznamov v registri trestov prevažne za majetkovú trestnú činnosť, v minulosti bol uznaný za vinného aj zo zločinu lúpeže rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.10.2012, sp. zn. 1T/146/08 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.10.2015, sp. zn. 1To/95/15). Nakoľko obžalovaný A. B. opätovne spáchal zločin, okresný súd správne a v súlade so zásadami ukladania trestov upravenými Trestným zákonom modifikoval dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby jej zvýšením o jednu tretinu, teda trest ukladal v rozpätí od 4 rokov a 8 mesiacov do 8 rokov.

Uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 33a, § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, a to konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistenú jednu priťažujúcu okolnosť u obžalovaného ako aj jeho trestnú minulosť (obžalovaný má 18 záznamov v registri trestov a uvedeného skutku sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia právoplatne uloženého rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/37/21 zo dňa 10.05.2022, právoplatným toho istého dňa) a možnosť jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej a generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere dostatočne vyjadruje i morálne odsúdenie protiprávneho konania obžalovaného spoločnosťou.

Okresný súd správne postupoval pri určení zákonom ustanovenej trestnej sadzby aj u obžalovaného C. D., keď u neho vezhliadol jednu priťažujúcu okolnosť, konkrétne podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a nevezhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Nakoľko okresný súd pri určovaní druhu a výmery trestu

u obžalovaného vychádzal z Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (rovnako ako aj u obžalovaného A. B.), nezvyšoval dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a teda trest ukladal v rámci základného rozpätia trestnej sadzby, ktorá pri zločine lúpeže predstavuje 3 až 8 rokov.

Rovnako aj v tomto prípade trest uložený okresným súdom zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu. Okresný súd správne a dostatočným spôsobom rozviedol v napadnutom uznesení, na základe akých skutočností uložil obžalovanému trest vo výmere 4 roky. Ide o stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, trestnú minulosť obžalovaného, jednu priťažujúcu okolnosť, ktorú u neho okresný súd ustálil, ako aj možnosť jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej a generálnej prevencie. Obžalovaný bol 18krát súdne trestaný prevažne za majetkovú trestnú činnosť, ale aj násilnú trestnú činnosť a trestného činu lúpeže sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženého rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6T/54/2021 zo dňa 25.05.2021, právoplatným dňa 06.10.2021. Uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere dostatočne vyjadruje i morálne odsúdenie protiprávneho konania obžalovaného spoločnosťou.

Nakoľko si obžalovaný riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 150 eur, okresný súd správne uložil obžalovaným vo výroku napadnutého rozsudku povinnosť nahradiť poškodenému ním navrhnutú škodu a so zvyškom nároku poškodeného odkázal na civilný proces.

V súhrne možno uzavrieť, poukazujúc na správny názor okresného súdu, že obaja obžalovaní sa dopustili trestného činu lúpeže v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, teda v čase, keď mali preukázať, že podmienené odsúdenie bolo na mieste a správať sa v súlade so zákonom. Navyše, napriek mnohým nepodmieneným výkonom trestu odňatia slobody nedošlo k náprave obžalovaných, obžalovaní neprehodnotili svoj doterajší život a opakovane sa dopustili spáchania trestného činu. Za tejto situácie podľa právneho názoru odvolacieho súdu napadnutým rozsudkom okresného súdu uložené tresty odňatia slobody nemožno považovať za neprimerané v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Podľa § 48 ods.2) Trestného zákona, súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

- a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,
- b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Okresný súd správne obžalovaných pre výkon trestu odňatia slobody zaradil v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu obaja boli vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin (obžalovaný A. B. vykonal dňa 27.11.2023 trest odňatia slobody uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 03.02.2023 sp. zn. 0T/33/2023 a obžalovaný C. D. vykonal trest dňa 18.09.2022, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.07.2021 sp. zn. 0T/194/2021).

K odvolacím námietkam

K návrhu obžalovaného A. B. zo dňa 28.04.2025, doručeného krajskému súdu dňa 02.05.2025, na postup podľa § 23 Trestného poriadku predsedníčka senátu poukázala na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR zo dňa 16.06.2021, Tpj 37/2021 a uviedla, že nie sú splnené podmienky na predloženie spisu NS SR, pričom poukázala na neexistenciu dôležitého dôvodu na odňatie veci, ktorým je vylúčenie všetkých sudcov trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave v zmysle § 31 Trestného poriadku, nakoľko obžalovaný takýto dôvod vo svojom podaní neuviedol. S poukazom na spomínané stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR zo dňa 16.06.2021, Tpj 37/2021 krajský súd uvádza, že medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku patrí aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z vykonávania úkonov trestného konania, pričom rozhodujúcou je v tomto smere existencia niektorého z dôvodov vylúčenia podľa § 31 Trestného poriadku, ktorý musí byť daný u všetkých sudcov príslušného súdu, resp. v prípade krajského súdu u všetkých sudcov dotknutého kolégia.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, (6) O námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Preto ak je námietka vznesená obžalovaným založená na iných dôvodoch ako sú dôvody uvedené v § 31 Trestného poriadku, o takto vznesenej námietke sa v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná a takáto námietka nie je spôsobilá vyvolať konanie o vylúčenie konkrétneho sudcu a už vôbec nie je potrebné konať o návrhu o odňatí a prikázaní veci, ktorý je založený na procesnej neúčinnnej námietke zaujatosti smerujúcej voči všetkým sudcom príslušného súdu, resp. kolégia. Túto skutočnosť je však nevyhnutné procesne zaznamenať, aby bolo zrejmé, že takýto návrh na odňatie a prikázanie veci nezostal nepovšimnutý, čo bolo splnené.

K okolnostiam obmedzenia osobnej slobody obžalovaných a svedkyne L., ktoré namietal obžalovaný A. B., krajský súd uvádza, z úradného záznamu OO PZ Galanta zo dňa 02.12.2023 vyplýva, že podozrivé osoby (pozn. obžalovaní) boli oboma hliadkami vyzvané, aby vyšli von, následne z domu v obci O. J. XXX vyšli dve osoby mužského pohlavia a jedna osoba ženského pohlavia, ktoré boli stotožnené ako obžalovaní a svedkyňa L., pričom tí sa dobrovoľne presunuli v prítomnosti hliadok na OO PZ Galanta za účelom vykonania ďalších procesných úkonov. Rovnako aj zo záznamu o obmedzení osobnej slobody obžalovaného A. B., obžalovaného C. D. a svedkyne D. L. zo dňa 02.12.2023 je zrejmé, že obžalovaní a svedkyňa boli obmedzení na osobnej slobode dňa 02.12.2025 v čase o 03:45 hod. pred rodinným domom v obci O. XXX, pričom záznam o obmedzení osobnej slobody na znak súhlasu obaja obžalovaní a svedkyňa podpísali, čím potvrdili správnosť údajov v ňom uvedených. Na základe uvedeného považuje krajský súd sťažnosťnú námietku obžalovaného za nedôvodnú, nakoľko nie je dôvodom na iné rozhodnutie súdu o vine alebo treste obžalovaných.

K žiadosti obžalovaného A. B. o pribratie znalca, ktorý by sa vyjadril ku kopaniu do poškodeného krajský súd konštatuje, že rovnako ako okresný súd, nepovažuje pribratie znalca do konania za potrebné, nakoľko násilné správanie obžalovaných voči poškodenému bolo dostatočným spôsobom preukázané na základe prehliadky tela poškodeného (č.l. 144), kde je jasne viditeľné poškodené oblečenie poškodeného, čo svedčí o násilnom útoku voči poškodenému.

Krajský súd dáva do pozornosti, že objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu lúpeže spočíva v použití buď násillia alebo hrozby bezprostredného násillia, pričom táto činnosť slúži páchatel'ovi ako prostriedok na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby. Násillím sa rozumie použitie fyzickej sily na prekonanie alebo zamedzenie kladeného alebo očakávaného odporu. Násillie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec u seba, no je možné spáchať ho aj proti inej osobe alebo veci, pokiaľ je prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže intenzita násillia nerozhoduje. Na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu lúpeže nie je rozhodujúce, či použitím násillia boli spôsobené zranenia poškodeného. Túto odvolaciu námietku teda krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Návrh obžalovaného A. B. na lokalizovanie mobilného telefónu, ktorý mal byť poškodenému odcudzený, návrh na predvolanie hliadky, ktorá obmedzila osobnú slobodu obžalovaného A. B., obžalovaného C. D. a svedkyne D. L., kamerové záznamy z mesta Galanta a obce Gáň, konfrontácie ako aj ostatné návrhy obžalovaného A. B. na doplnenie dokazovania posúdil krajský súd, rovnako ako okresný súd, ako nedôvodné, pretože vystopovanie mobilného telefónu a návrhy obžalovaného A. B. na vykonanie ďalších dôkazov podľa názoru krajského súdu nie sú na vyslovenie uznania viny obžalovaných súdom rozhodujúce, nakoľko súd mal v dostatočnom rozsahu za preukázané spáchanie trestného činu lúpeže obžalovanými na základe doposiaľ vykonaných dôkazov. Rovnako aj pokiaľ ide o návrh obžalovaného na lokalizovanie mobilného telefónu, vykonanie tohto dôkazu nemá vplyv na uznanie viny obžalovaných, preto ani krajský súd nepovažuje jeho vykonanie za potrebné. Navyše krajský súd zdôrazňuje, že obžalovanému aj jeho obhajcovi bola v zmysle § 240 ods. 3 Trestného poriadku doručená spolu s rovnopisom obžaloby aj výzva, aby bez meškania oznámili súdu a ostatným stranám návrhy na vykonanie dôkazov, pričom boli upozornení, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť. Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04). Podľa ustálenej judikatúry, ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274

ods. 1 Tr. por.). Teda je potrebné si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“. Pre konanie pred odvolacím súdom platí, že tento nemusí o návrhu na doplnenie dokazovania formálne rozhodnúť uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, pretože „ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejné zasadnutie použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy, pritom sa nepoužijú priamo, ale „primerane“. Z hľadiska zachovania práv obhajoby je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal, k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.04.2023, sp. zn. 1Tdo/68/2023). V prípade, že sa súd odmietne vykonať konkrétny dôkaz a správne sa vysporiada so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie, nemožno len z dôvodu inej predstavy o výsledku rozhodovania konštatovať porušenie práva obžalovaného na obhajobu.

Sťažnosťnú námietku obžalovaného A. B., že prvostupňový vyhodnotil výpoveď svedkyne D. L. raz ako dôveryhodnú (pri uznaní viny obžalovaného A. B.) a raz ako nedôveryhodnú (v otázke viny u obžalovaného C. D.), krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V prvom rade je potrebné poznamenať, že výpoveď svedkyne L. bola vyhodnotená ako dôveryhodná vo vzťahu k uznaniu viny u obžalovaného A. B., nakoľko sa zhodovala v podstatných bodoch s výpoveďou poškodeného, výpoveďou obžalovaného C. D. a bola podporená aj kamerovými záznamami z miesta činu. Otázke, prečo okresný súd vyhodnotil výpoveď svedkyne vo vzťahu k obžalovanému C. D. ako nedôveryhodnú, sa krajský súd podrobnejšie venoval na strane 15 tohto uznesenia. V krátkosti možno zhrnúť, že jej výpoveď bola vyhodnotená ako nedôveryhodná z toho dôvodu, že bola v rozpore s výpoveďou poškodeného a v podstatných okolnostiach sa nezhodovala ani s výpoveďou obžalovaného A. B. ani s obsahom kamerových záznamov, ktoré potvrdili skutočnosť, že za poškodeným išli obaja obžalovaní a svedkyňa L. spoločne (čo bolo v súlade s tým, čo uviedol aj poškodený), ba dokonca ani s výpoveďou samotného obžalovaného C. D..

K námietke obžalovaného A. B. ohľadom ním uvádzanej skutočnosti, že sa v konaní nemohol účinne brániť voči tomu, čo mu bolo kladené za vinu a tým bolo porušené jeho právo na obhajobu krajský súd uvádza, že obžalovaným boli už v priebehu prípravného konania, dňa 06.12.2023, bezprostredne po vydaní uznesenia Okresného súdu Galanta sp. zn. 11Tp/87/2023 zo dňa 04.12.2023, ktoré ešte ani nenadobudlo právoplatnosť, ustanovení obhajcovia JUDr. Pavol Kollár (pre obžalovaného A. B.) a JUDr. Oliver Zuzák (pre obžalovaného C. D.). K odvolacej námietke obžalovaného A. B. krajský súd uvádza, že samotný obžalovaný (vtedy obvinený) A. B. na výsluchu dňa 03.12.2023 na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Galante využil svoje právo nevypovedať a sám sa vzdal možnosti vyjadriť sa ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu ani nemal záujem sa zúčastniť výsluchu poškodeného a svedkyne D. L., hoci o tom možnosti zúčastniť sa týchto úkonov bol riadne poučený. Zároveň uviedol, že nežiada, aby bol vopred vyrozumený o naplánovaných vyšetrovacích úkonoch, pričom uvedenú zápisnicu obžalovaný A. B. vlastnoručne podpísal. Navyše, obžalovaný A. B. sa zúčastnil všetkých termínov hlavného pojednávania. Na hlavnom pojednávaní dňa 03.07.2024 sudkyňa poučila obžalovaných o ich právach a obžalovaným bolo umožnené vlastnými slovami sa vyjadriť ku skutku, ktorý sa im kládol za vinu. Na druhom termíne hlavného pojednávania dňa 14.08.2024 boli obaja obžalovaní prítomní na výsluchu poškodeného, svedkyne L. a svedka D. B., pričom im bolo umožnené klásť týmto osobám otázky, čo aj obidvaja využili (pri výpovedi poškodeného). Obžalovaní mali možnosť vyjadriť sa v rámci dokazovania ku každému vykonanému dôkazu. Preto krajský súd uvedenú námietku obžalovaného A. B. vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko preštudovaním spisu nebolo krajským súdom zistené žiadne porušenie práva na obhajobu obžalovaného A. B..

K uvedenému tvrdeniu obžalovaného A. B. o porušení jeho práva na obhajobu krajský súd uvádza, že zásada práva na obhajobu je jednou zo základných zásad trestného konania a vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Konštantná judikatúra právo na obhajobu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. V úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa doplňujúcich rovinách. Po prvé je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto

dostal od súdu náležitú odpoveď, po druhé predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou, a v neposlednom prípade vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.06.2025, sp. zn. 1Tdo/68/2023).

Zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ktorej porušenie obžalovaný A. B. aj obžalovaný C. D. namietajú, vymedzuje povinnosť predovšetkým pre orgány činné v trestnom konaní, aby zisťovali skutkový stav veci, ale je tiež nevyhnutné, aby aj súd po podaní obžaloby alebo návrhu zabezpečil, že skutkový stav veci bude zistený dostatočne na to, aby mohol vydať príslušné rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov umožňuje voľný myšlienkový proces súdu, ktorého výsledkom je záverečné presvedčenie o hodnotenej veci, pričom „súd vykonané dôkazy hodnotí podľa svojich vlastných záverov opierajúcich sa o skúsenosť a logiku“ (Zoulík, F.: Soudy a soudnictví. CH. Beck, Praha 1995, s. 130). Skutkový stav veci je nevyhnutné zisťovať a objasňovať tak, aby nevznikali pochybnosti o príslušnom rozhodnutí v rozsahu a v takej kvalite, ako sa to vyžaduje pre vydanie tohto rozhodnutia, pričom je potrebné zisťovať stav tak, aby nevznikali dôvodné pochybnosti. Vyžaduje sa vnútorné presvedčenie rozhodovacieho orgánu o podstatných okolnostiach prípadu. V tomto prípade okresný súd vyhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k správne rozhodnutiu uvedenému v enunciate napadnutého rozsudku.

Na základe uvedeného preto nebolo možné použiť zásadu in dubio pro reo (ako navrhoval obžalovaný A. B. a zhodne aj obžalovaný C. D.), nakoľko použitie zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Trestného poriadku prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25. februára 1997, sp.zn. 6 Tz 1/97), čo nie je tento prípad. Na námietku obžalovaného A. B. ohľadom jeho tvrdenia, že vo výpovedi svedok D. B. spomínal mobil v hedom puzdre, ktorý mu bol ponúknutý na predaj a poškodený tvrdil, že vlastnil mobil v čiernom puzdre, podľa názoru krajského súdu správne reagoval už okresný súd v napadnutom rozsudku (strana 15 napadnutého rozsudku).

Na námietku obžalovaného A. B., že uložený trest je neprímerane prísny, krajský súd uvádza, že okresný súd rozhodol správne, keď posudzoval trestnosť činu a trest ukladal podľa Trestného zákona účinného od 06.08.2024, nakoľko je pre páchatela priaznivejší, keďže zákonom ustanovená trestná sadzba sa pri prevahe priťažujúcich okolností nezvyšuje. Krajský súd opakuje, že u obžalovaného A. B. okresný súd vzhliadol jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 38 písm. m), že už bol za trestný čin odsúdený. Okresný súd správne a v súlade so zásadami ukladania trestov v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu berúc do úvahy skutočnosť, že obžalovaný A. B. už v minulosti bol odsúdený za zločin (rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/146/08 zo dňa 15.10.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 07.10.2015 sp.zn.1T/95/2015 bol uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona) a trest uložil v takto modifikovanej trestnej sadzbe v rozmedzí od 4 rokov a 8 mesiacov do 8 rokov, teda bližšie k spodnej hranici modifikovanej trestnej sadzby. Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu, okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov je trestom ukladaným bližšie k dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby, teda je trestom zákonným a z pohľadu krajského súdu je aj primeraným a spravodlivým, najmä vzhľadom na osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy.

Rozpor vo vykonaných dôkazoch (opis kamerového záznamu a skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedka D. B.), či obžalovaný C. D. sedel vpredu alebo vzadu, nepovažuje krajský súd za rozpory tak závažného charakteru, že by mali vplyv na zmenu rozhodnutia okresného súdu, nakoľko táto skutočnosť nemá vplyv na priebeh skutku ani na skutočnosť, že podľa názoru krajského ako aj okresného súdu obžalovaní konali násilím v úmysle zmocniť sa mobilného telefónu poškodeného.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaných podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.